

– Eg havi ongantið drukkíð áðrenn fótbóltsdyst. Eg veit, at tað verður gjørt í dag, eisini í HB, men eg kann als ikki góðtaka tað. Eg haldi tað vera ótrúliga óseriøst og ókollegialt, og eg kann blíva svakur inn á menn, sum ganga í býnum áðrenn dyst

kortini. Nú er tað farið at skilja seg eitt sindur aftur, men í okkara felag hava vit so valt ikki at brúka krefur upp á átta ella seks lið. Tað vinnur ikki frama kortini, og vit halda eisini, at tað skal hava eitt sindur av tíð afturat til at stabilisera seg.

Gunnar vísir á, at tað eisini eru baksíður við at lækka talið av liðum í ovastu deildini.

– Lið sum B71 fara aldrin at koma í 1. deild, um tað bert eru seks lið í 1. deild, og tað fer uttan iva at minka um áhugan úti í byggunum. Eg veit, at tað sum birti áhugan fyri fótbólta hjá øllum B71-liðnum, sum bleiv meistari í 1989, var steypafinalan, sum bleiv spæld á Sandi millum HB og TB í 1978. Teir siga, at teir fara ongantið at gloyma, tá millum 2.000 og 3.000 fólk komu til Sands at hyggja, og allir teir stóru føroysku fótbóltspelararnir tá komu til Sands at spæla fótbólt, sigur hann.

– Tað var tað, sum setti gongd í B71, og tað rokti eg við fer fyrri skeytið, um tey stóru feløgini ikki koma út á bygd at spæla. Eg ivist ikki í, at øll børnini gleða seg heilt ótrúliga nógv til at síggja landsliðsspelarar hjá HB, B36 og GÍ koma til teirra bygd at spæla móti teirra liði. Tí haldi eg, at vit skulu biða eitt sindur, áðrenn vit fara at minka deildina aftur, sigur Gunnar, sum eisini heldur, at gongdin við at HB og B36 fara avstað við øllum teimum góðu spelarunum, ikki fer at halda fram í so nógv ár afturat.

– Tað eru eisini nógvir sera góðir fótbóltspelarar úti í teimum smærru feløgum. Í løtuni er tað lokkandi at spæla í Havnini. Her eru betri umstøður og pengar, men eg síggi ikki so svart upp á tað.

Góð ávirkan

Altso nógvur broytingar í fótbóltinum, men tað sum Gunnar heldur hevur havt

størstu positivu ávirkanina av øllum, er landsliðið, sum fyrri tiggju árum síðani fór upp í tað fína europeiska fótbóltsfelag.

– Eg minnst fyrri nógvum árum síðani, at eg og Jógvan Norðbúð blivu spurdir av Árna Gregersen í sjónvarpinum, um vit skuldu fara uppí. Eg minnst, at Jógvan var ímóti, meðan eg helt, at vit bara skuldu leypa út í tað. Og eg haldi tað var heppið, at vit fóru uppí.

– Hvussu hevði verið, um Føroyar ikki høvdu vundið móti Eysturriki. Hæddi tað so verið heppið?

– Ja, tað haldi eg. Tað hevði jú eisini eitt sindur óhepnar fylgjur, at vit vundu á Eysturriki, heldur Gunnar.

– Tað eru framvegis nógv, sum krevja ov nógv av okkara landsliði. Eg haldi ikki, at vit skulu missa mótið, hóast vit fáa onkran sekk av og á, tí tað hava vit fingið, og tað fara vit uttan iva eisini at fáa í framtíðini. Men framgongdin síðani 1990 er eyðsæð. Vit hava framvegis dystir, har alt gongur av hundanum til, men tað mugu vit bara taka við – tað slepst ikki undan, sigur hann.

– Sjálvr biði eg bert eftir dystinum, sum endar 10-0 til mótsðuliðið, og eg haldi eisini, at fólk eiga at fyrireika seg til tað. Tað nyttar einki at siga hetta her við, at vit skulu vinna, og tað vit so tapa, gongur alt Føroya land við gron og sigur, at vit skulu melda okkum úr aftur o.s.fr., sigur Gunnar og tekur dystin móti Estlandi í juni mánaði sum dømi, har Føroyar taptu stórt 5-0.

– Tað var okkara egna skyld, at vit taptu so nógv. Tað var lagt upp til, at vit skuldu vinna henda dystin, men Estland hevur eitt fínt fótbóltslið í mun til okkum. Tað vísir seg ofta, at vit skríva tað upp til, at nú skal tað verða, ella verður tað ongantið. Og har hjálpa fjelmiðlarnir ofta til. Men tað dystin móti Spania, har

eingin vantar nakað, men har vit spæla ein finan dyst og fáa eitt flott úrslit.

Tú lærir nógv av at tapa 10-0

– Eg havi eisini sjálvr roynt tað í Europa Cup við HB, har vit hava fingið ein sekk upp á 10-0. Tað er sjálvandi ikki nakað stuttligt upplivsi, men tú lærir ótrúliga nógv av tí – meir enn av at tapa 1-0. HB-arnir hava lært ógvuliga nógv av tí. Eg vil siga, at tað eru tveir dystir, sum HB hevur lært sera nógv av. Annar var móti Sumba í 1991, har vit taptu 3-1, og hin var í Tromsø, har vit taptu 10-0. Hugburðurin hevur so sera nógv at siga, vísir Gunnar á.

– Dysturin móti Tromsø byrjaði fínt fyri okkara viðkomandi. 0-0, tá tjúgu minuttir vóru spældir, men so brast ballónin, og alt hjá okkum gekk galið, samstundis sum alt hjá teimum riggaði. Tað er kanska eisini ein sovørðin dystur, tú biðar eftir, at landsliðið skal hava.

– Vantar tú, at tað dysturin kemur skjótt?

– Tað er sjálvandi ikki nakað ein vónar, men eg haldi at ein skal vera fyrireikaður upp á tað og fyrireika seg til at reisa seg aftur í staðin fyrri at stilla seg í tað kórið, sum sigur, at vit skulu halda okkum til at spæla móti londum sum San Marino. Tí tað fáa vit einki burtúr, hvørki fróttarliga ella fíggjarliga. So mugu vit heldur halda okkum til tey stóru og taka skræðini, sum fylgja við. Og um tú hyggur eftir teimum positivu og teimum negativu upplivingunum, so eru tey positivu í stórum meiriluta. Og tað hevur smíttað ógvuliga nógv aftur á føroyskan fótbólt, heilt niður til tey ungu.

Stuttlig tíð á landsliðnum

Gunnar Mohr hevur sjálvr spælt á føroyska landsliðnum. Fyrstu ferð var móti Kanada í apríl 1989, og seinasti landsdysturin hjá

Gunnari var á Svagaskarði móti Wales í juni 1993. Hann sat á bonkinum allan dystin móti Eysturriki í Landskrona og spældi við seinasta korterið móti Danmark í Ítróttarparkini.

– Tað var eitt ótrúligt upplivsi. Heilt ótrúliga stuttligt. Eg plagi framvegis at arga teir nýggju HB-arnar við at taka gaggurnar fram og reypa um, at hesar hava spælt í gomlu Ítróttarparkini... Vinarlagið var heilt ótrúliga gott. Tað er tað ivaleyst eisini í dag, men nú er alt meira professionelt. Vit slappu ymiskt undir Páll, sum teir ikki sleppa í dag. Men seriøsiteturin var tann sami sum í dag.

– Tú fóru tú ikki í býin áðrenn dyst...?

– Nei! Tað havi eg altið verið ímóti, og eg havi ongantið drukkíð áðrenn fótbóltsdyst. Eg veit, at tað verður gjørt í dag, men eg kann als ikki góðtaka tað. Eg haldi tað vera ótrúliga óseriøst og ókollegialt, og eg kann blíva svakur inn á menn, sum ganga í býnum áðrenn dyst. Eg veit at hetta verður gjørt, eisini í HB, men eg veit ikki, hvat ein kann gera við tað. Eg haldi, at spelararnir skulu halda seg frá tí og eisini halda seg frá teimum verdsligu støðunum. Ikki tí teir drekka nakað, men bara tað at teir eru har, setir nakrar tankar í gongd hjá fólki, sigur Gunnar, sum heldur, at føroyskir spelarar, sum fáa pengar fyrri at spæla, enn mangla eitt sindur av ábyrgdarslumi á hesum øki.

Størsta ynskið hjá HB

Krivið til altjóða lutøku er m.a. ein góðkendur grasvøllur. Ein slíkan hava vit havt á Toftum í nøkur ár, og nú er arbeidd upp á ein grasvøll í Havn eisini farið í gongd. HB-formaðurin fegnast um, at útlit nú eru fyrri, at tað fer at bera til hjá HB og landsliðnum at spæla sínar altjóða dystir í Havn.

– Tað hevur sera nógv at siga fyrri felagið, at vit fáa

ein grasvøll her í býnum. Eg skal ikki taka nakað frá toftafólki, men okkara landsstadion liggur altso ikki serliga væl plasað geografskt. Størsti partur av fólkinum býr í Havn, og bæði til landsdystir og Europa Cup dystir er eisini neyðugt, at tú fært so nógv marginaláskoðarar sum gjørligt við, heldur Gunnar.

– Hví fara HB-viðhaldsfólk ikki á Svagaskarð at hyggja eftir HB? Tað er hóast alt ikki meir enn ein lítill tími at koyra?

– Tú kanst siga, at vit í HB hava eini 400 rættliga trúgvir áskoðarar, og so hava vit kanska eini 2-3.000 marginaláskoðarar, sum eru við, tá vit spæla móti liðum sum B36, TB og KÍ. Øll fótbóltslið hava nokkso nógvir áskoðarar, sum ikki fara til allar dystirnar, men sum pilka burtúr, sigur Gunnar, sum vísir á, at tey flestu av hesum høvdu komið til altjóða dystir hjá HB, um teir vórðu spældir í høvudsstaðnum.

– Harafturat er at siga, at tað er sera trupult at fáa havnarfólk út um bøgardarnar. Tað kennist sera tungt hjá havnarfólki at koyra inn á Toftir at hyggja eftir einum fótbóltsdysti. Her er alt samlað á einum stað, meðan tað kanska ikki er so tungt hjá t.d. einum gøtumanni at koyra til Havnar. Soleiðis er tað bara. Tú sært tað sama í øðrum londum, og tað ber ikki til at broyta.

Fótbóltur og pengar

Í fjør tók HB stig til at løna spelarum og ikki fjala tað, sum tað annars hevur verið vanligt hjá føroyskum fótbóltsliðum. Eitt partafelag varð stovnað, sum skuldi reka yrkisdeildina leyst frá Havnar Bóltfelag, og knappliga var HB í nógvir mátar professionelt fótbóltsfelag.

Gunnar Mohr sigur, at tey í HB sóu, at tað var neyðugt við hesum fyrri at fylgja við í kappingini.

– Leiðslan í felagnum sá seg ikki rættliga fjóra fyrri at reka hetta, og tí varð eitt partafelag stovnað, har fólk úttanfrá saman við einum parti av nevndini skuldu stýra hesum, sigur Gunnar.

– Eg vil siga, at tað fyrsta árið hevur hilst nógv betur, enn nakar av okkum tordi at hugsa um. Vit hava fingið eina ótrúliga góða byrjan, so vit fara við góðum treysti inn í næsta árið.

– Eru nakrar »justeringar«, sum skulu gerast á tí økinum?

– Sjálvandi. Hetta hevur verið eitt innlæringsár, og

vit hava gjørt feilir – stórar feilir. Tað sigur seg sjálvt, at onkrir trupulleikar eru í byrjanini, men øll hava sagt sum so, at »hetta er fyrsta árið, og lat okkum nú síggja, hvussu tað gongst«. Og vit hava eisini ætlanir um at útyggja tað við at gera meira við 2. lið og unglingarnar.

– Merkja tit eisini, at viðhaldsfólki taka undir við hesum?

– Uttan undantak. Tað er tað, sum eg eri mest blisin um. Vit hava havt aðalfundir og limafundir, og tað hevur nóg illa verið eitt negativt orð at hoyra.

– Tað hevur ikki verið so vanligt, at spelarar úr øðrum feløgum koma til HB. Hvát halda viðhaldsfólki um tað?

– Onkur er sjálvandi eitt sindur ónøgdur, men tað eru tey allarføgstu. Men tað er ein náttúrlig gongd, sum ikki slepst undan, sum nú er. Og nú er klaksvíkingurin Allan Mørkøre eisini stóra stjórnan í HB. Allir teir smáu, sum møta upp til venjing, eru nummer 9, so hann hevur spælt seg inn í hjørtuni hjá øllum HB-arnum...

Tað gamla er farið

– Alt hatta gamli er farið, og tað mugu vit bara viðurkenna. Tað sum vit royndu at halda fast við, er tað, sum vit kalla »tann gamli HB-andin«, og sum eisini kann tykjust eitt sindur arrogantur. Men tað haldi eg ikki bilar nakað.

– Er tað nakað, tú saknar við »tí gamla HB«?

– Feløgini eru blivin so stór, og nógvir pengar eru í tí. Persónliga sakni eg onkuntíð tað gamla HB-húsið niðri við niðara vøll. Góður stemningur, hugni, kaldar brúsur og ein h... ballada. Ein fantastisk sjarma við eini lítilli kiosk... tað er rein nostalgi, sigur Gunnar og leggur afturat, at um HB ikki hevði vundið føroyameistararheitið í ár, hevði hann selt HB-húsið, tí fram til nú hevði HB ikki verið føroyameistari í nýggja húsinum...

So vítt hevði tað helst ikki komið, men tað er einki at ivast í, at seinastu átta árin hava verið tung hjá HB, sum áðrenn árið í ár hevði vundið 14 føroyameistararheiti. Tað 15. vundu teir so í ár. At tað so var við góðari hjálpi frá klaksvíkingum, miðvingum, eysturoyingum og øðrum taka tey í HB ikki so tungt. Gullið endaði aftur í HB-húsinum, har øll HB-viðhaldsfólk hava longest eftir tí so leingi...

Gunnar Mohr

Føddur 17. juli 1963
Giftur Ásvør, og tey eiga børnini Onnu Sofíu og Hera.
Gunnar eigur eisini ein son, sum eitur Jan Hansen.
Kontórlærur hjá P/F Poul Michelsen, har hann hevur arbeitt í 18 ár, í løtuni sum innkeypsleiðari.
Spældi við HB 1983-97
Landskappingardystir: 197
Steypadystir: 58
Europa Cup dystir: 12
7 A-landsdystir 1989-93.

Keldur: Hagtallskipanin hjá HB.
*Fótbóltslandsliðið – í altjóða fótbólta í 10 ár